

תקות מנחם

גיליון מס'
195

יו"ל לקראת ש"פ שמיני - כ"ו ניסן
ה'ל' תהא שנת עליון

על סיומי הרמב"ם

תדפיס מהספר "תקות מנחם" (ה"ג) שיו"ל בעז"ה על סיומי הרמב"ם
ע"פ - ב"קו" - שיחות והוראות כ"ק אד"ש מה"מ
מאת הרב יקותיאל מנחם שיחי ראפ

עי"פ ההוראה שקיבלתי מכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שיליו, להדפיס ולפרסם הדברים הנאמרים בעז"ה בסיומי הרמב"ם, להראות ולהוכיח הנראה לעני"ד בדרך אפשר, הקשר שבין שיעורי הרמב"ם לפרשה והתאריך שבהם נלמדו, הנני מוציא לאור עלון זה לכבוד שבת קודש.
ואבקש מהקוראים שיעירוני בהערותיהם, ותודה מראש!

לחיות עם הזמן!

ספר משפטים – ג'

מחזור כ"ח שנה כ"ו

בעז"ה יום א' פרשת שמיני י"ג ניסן

יום ההילולא דאדמו"ר ה"צמח צדק" והתחלת הנשיאות דאדמו"ר מהר"ש "לכתחילה אריבער"! ה' תהא שנת עליון
סיום הלכות נחלות וכל ספר משפטים והתחלת ספר שופטים הלכות סנהדרין

דהיינו שבחינת ה"נחלה" באה מבחינת "עתיק" - פנימיות
הכתר, וכן ענין ה"שמיני".

ובאמת ענין הנחלות מורה באופן כללי על כל הנחלות
והירושות אבל באופן פרטי זה מתחיל מענין הנחלות בארץ
ישראל [ונכנראה לכן מאמר זה בענין הנחלה הוא בפרשת
'מסעי' (וסיום ספר במדבר) כי בה (ובפרשיות האחרונות של
ספר במדבר מפרשת פנחס) מדובר רבות על הנחלות ארץ
ישראל וגבולותיה וכן ע"ד הירושה: "למען יירשו בני ישראל
איש נחלת אבותיו¹], כי בפרט, נחלת ארץ ישראל נקראת
נחלה, ובפרט בית המקדש שנקרא נחלת יעקב, כמבואר
במאמר זה.

והתחלת ענין בית המקדש התחיל בהשראת השכינה "ביום
השמיני" במשכן [וע"ד מאמר הגמ'⁵: "משכן דאיקרי מקדש"],
והמשכן הוא שורש לבית המקדש להשראת השכינה הקבועה
שהיתה בקודש הקודשים בירושלים, שהיא ענין "נחלת יעקב".
וכנ"ל לכן השראת השכינה היתה ביום השמיני ובפרשת
שמיני.

שמיני - למעלה מהטבע וסדר השתלשלות

ב. יש לומר שענין ה-8 מרומז גם במילה נחלה, שהן אותיות
נ'ח' - לה; שלה יש האותיות נ' ח', שגם הן מראות על ענין
השמונה; לא רק הח' - 8, אלא גם הנ'; כי הנו"ן הוא - 50;
שהוא 7X7 גימטריא 49, וא' נוסף - ענין השמונה גימטריא 50.

נ' ח' - "לכתחילה אריבער"!

ג. וענין זה מתקשר גם ליום י"ג ניסן בו סיימו את הלכות
נחלות, שמלבד שהוא יום ההילולא דה"צמח צדק", הוא יום
התחלת הנשיאות דממלא מקומו כ"ק האדמו"ר המהר"ש,

נחלת עולם

א. סיום הלכות נחלות הוא ביום א', פרשת שמיני (הא'),
שביום זה קוראים ע"ד התחלת העבודה הקבועה במשכן
שהיתה ביום השמיני, וביום זה היתה השראת השכינה.
ומבואר בחסידות מתחיל במאמר על פסוק זה ב"אור התורה"
של ה"צמח צדק"¹, שהטעם שהשראת השכינה היתה "ביום
השמיני" (ע"פ ה"כלי יקר" עה"פ שמבאר "מה יום
מיטומיים") כי המספר שמונה מורה על ההמשכה שבה
מלמעלה מ-7 הספירות סדר ההשתלשלות, ו-8 מורה על
למעלה מהטבע וסדר ההשתלשלות; פנימיות הכתר - "עתיק"
שמשם באה השראת השכינה, מלמעלה משבעת הרקיעים
[שמשנה רבינו שהוא הדור השביעי מאברהם אבינו השמיד
השכינה מלמטה מ-7 הרקיעים].

ועד"ז מבואר בחסידות, ב"ליקוטי תורה" במאמר ד"ה "ענין
נחלת יעקב"², שדרגת "נחלת יעקב" היא מ"עתיק". ומצטט
לשון הזוהר³ "שהוא בחינת טלא דנפיק מעתיקא לז"א, וכמ"ש
ויתן לך מטל השמים כו', וע"ש (דפ"ח ב') שזהו ענין מנחה
דשבת וסעודה שלישית" [כמו יעקב שהוא השלישי שבאבות].

ומבאר שם ש"נחלת יעקב" נקראת "נחלה בלי מיצרים"
(ועיין מזה בפרדס ערך נחלה). דהיינו כי תפארת עולה עד
הכתר אשר הוא למעלה מבחינת מיצרים וגבולים וכו'. ועמ"ש
בד"ה מזמור שיר חנוכת הבית, בענין נחלה זו ירושלים דהיינו
ביהמ"ק, ומבואר שם בח"י מקיף עליון מאוד, דהיינו מבחי
עתיק, שהוא מלכות דא"ס כו', וכן בנשמות יש ב' מקיפים
מקיף ומקיף למקיף וכו'.

1 פי שמיני עמי כה.

2 פי מסעי עמי צו, ב.

3 עמי (דפ"ג א).

4 לו, ח.

5 ערובין ב, א.

חדש!

ניתן ללמוד את הדברים גם באינטרנט באתרינו המיוחד והחדש: www.tikvasmenachem.com
email: info@tikvasmenachem.com * 718-773-6609, 718-467-1055 להזמנות והערות:

חדש!

שעניינו שהכריז שהנהגה צריכה להיות "מלכתחילה אריבער!" שכנ"ל גם הנ' וגם הח' שבמילה "נחלה" מורים על מספרים ודרגות שלמעלה מהעולם והטבע וסדר ההשתלשלות. זהו תוכן ענין הנחלה בכלל שקאי בפרטיות על המשכן ונחלת ארץ ישראל, וירושלים ובית המקדש.

"הנחלה - זו ירושלים"

ד. כפי שכתבנו לעיל מהמאמר "נחלת יעקב", שירושלים ובית המקדש נקראים נחלה, כי על ירושלים ובית המקדש נאמר שהם הנחלה כנאמר בפסוק בפרשת ראה⁶ "כי לא באתם עד עתה אל המנוחה ואל הנחלה" ואומר רש"י ע"ז⁷ ש"הנחלה זו ירושלים", שהכוונה לבית המקדש שבירושלים. ובפרט ביהמ"ק השלישי לעתיד לבוא שהיא נחלת עולמים.

ויש לזה קשר לפרשת שמיני כי הכיור בביהמ"ק העתיד שיבנה המשיח יהיה של 8 נימין כמבואר בגמ' ערכין⁸. וכמו שמבאר הצ"צ במאמר על הפסוק "ביום השמיני" שהמספר 8 מורה על המשכה שלמעלה מהטבע וסדר ההשתלשלות שתהיה לעתיד לבוא [והמשיח ה-8 "משמונה נסיכי אדם"⁹].

"והבאתי אתכם אל הארץ"

ה. ענין ה"נחלות" מתחיל בעיקר בנחלת ארץ ישראל, שהיא נחלה וירושה. ומסיימים הלכות אלו בסמיכות לחג הפסח, שעניינו הוא יציאת מצרים. ומטרת יציאת מצרים היא הביאה והירושה של נחלת ארץ ישראל, וכמ"ש בפסוקים בפרשת שמות¹⁰ בשליחות משה לגאול ולהוציא את בני ישראל ממצרים, משה אומר לו: "וארד להצילו מיד מצרים, ולהעלותו מן הארץ ההיא אל ארץ טובה ורחבה, אל ארץ זבת חלב ודבש גו".

ואח"כ בדברי משה אל זקני ישראל נאמר¹¹ "ואומר אעלה אתכם מעני מצרים אל ארץ הכנעני וגו' אל ארץ זבת חלב ודבש".

ואח"כ בתחילת פרשת וארא כשה' אומר למשה את הד' לשונות של גאולה¹²: "והוצאתי והצלתי וגאלתי ולקחתיו", אומר לו ה' את הלשון והענין החמישי¹³: "והבאתי אתכם אל הארץ אשר נשאתי את ידי לתת אותה לאברהם ליצחק וליעקב, ונתתי אותה לכם מורשה אני ה'".

היינו שכל המטרה של יציאת מצרים הוא בכדי לנחול ולרשת את ארץ ישראל שהיא נחלת עולם.

[ורואים דבר מעניין; ענין הכניסה והבשורה של הביאה לארץ היא הלשון החמישית, ו-5 כידוע הוא גם מספר שלמעלה מד' חלקי העולם וד' היסודות הבאים מד' אותיות של שם הוי

והענין החמישי מורה על הבחינה שלמעלה מהעולם וסדר השתלשלות - ספירת הכתר, שמשם באה הגאולה כנ"ל, "חמישי" - אותיות "משיח" [וי"כוסו של אליהו" ב"סדר הפסח" הקשור בגאולה האחרונה והשלמה, הוא הכוס החמישי, הקשור בלשון החמישי "והבאתי אתכם אל הארץ"].

וענין זה דהביאה לארץ שהיא קשורה גם עם הגאולה האמיתית והשלימה והביאה הנצחית לארץ ישראל כתוב בפסוק ח' שגם כנ"ל מורה על ענין הגאולה והמשיח.

אחרון של פסח - יום השמיני

ו. וענין הפסח שהיא הגאולה הראשונה, קשורה בגאולה האחרונה, הגאולה השלימה "שאינן אחריה גלות", כנאמר "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות"¹⁴. ולכן היום האחרון של פסח קשור עם ביאת המשיח [כדברי הבעש"ט שמאיר בו האור של המשיח והגאולה], כי בכללות שבעת ימי הפסח הראשונים קשורים עם גאולה מצרים, ואחרון של פסח קשור עם גאולת המשיח, ולכן מפטירים בו ההפטרות המדברת על המשיח, ועושים בסיומו את "סעודת המשיח".

וע"כ חג הפסח הוא שמונה ימים ואחרון של פסח יום המשיח הוא היום השמיני כנ"ל [וברוב השנים (הפשוטות) פסח חל בפרשת שמיני], שמורה על ענין הגאולה הקשורה עם הביאה השלימה לארץ ישראל ונחלתה.

הפסיחה האחרונה מהגלות לגאולה השלימה

באחת ההתועדויות של אחרון של פסח, ביאר אד"ש מה"מ את שם היום ב"מנחה ישראל תורה היא", "אחרון של פסח". וביאר שלכאורה תמוה למה לא קורים ליום שמיני של פסח, כמו "שמיני עצרת" וכן "שני של שבועות" ולא קורין אחרון? (והרי המספר שמיני מורה כנ"ל על המשיח!)

וביאר אד"ש שענין ה"פסח" בעבודת האדם, היא היציאה מהגלות לגאולה ובאופן של פסיחה וקפיצה היינו יציאה ממצרים, מהמיצרים וגבולים באופן של פסיחה שלא בערך מהגלות לגאולה.

[וכמו שאומר רש"י עה"פ בפרשת בא¹⁵, על מה שנאמר באכילת קרבן פסח: "ואכלתם אותו בחיפזון פסח הוא לה" ואומר ע"ז רש"י: "ואתם עשו כל עבודותי לשם שמים דרך דילוג וקפיצה זכר לשמו שקרוי פסח, היינו ש"פסח" הוא לא רק מעשה ה', אלא גם בעבודת בני ישראל ב"יציאת מצרים" הרוחנית באופן של "דילוג וקפיצה"!

א"כ "פסח" היא היציאה ממצרים ומהגלות לקראת הגאולה השלימה, וביאת משיח היא ה"פסיחה" והקפיצה המושלמת לגאולה האחרונה והמושלמת, שאין אחריה גלות.

וזהו פירוש "אחרון של פסח" שזהו יומו של משיח, ואז תהיה הפסיחה והקפיצה האחרונה מן הגלות והמיצרים לגאולה השלימה, שאין אח"כ יותר

6 יב, ט.

7 מזבחים קיט, א.

8 יג, ב.

9 סוכה נב, ב. שהשי"ר ח, י"א [להעיר שגם פרשה ח וגם אות יא הם מספרים שמורים על למעלה מהטבע והשלמות ולמעלה מסהשת"ל - ספירת הכתר].

10 ג, ח.

11 פסוק יז.

12 ו-ז.

13 ב, ח.

14 מיכה ז, טו [להעיר שאפ"ל שט"ו - קשור לפסוק זה, שמדובר על נפלאות שהם למעלה מהטבע וסדר השתל' ; ג' פלאות; שני' - הוא 7X7 - 49 ועוד א' - 50=8. וגם ט"ו - הוא פעמיים 7 ועוד א' =15. וזהו שרואים בתוכת ביהמ"ק הראשון עם שלמה המלך: "שבעת ימים ושבעת ימים וביום השמיני שלח את העם" ולא אמר ביום ה-15, [שאמנם בפשוטות מוסב על שמיני עצרת, אבל גם] אומר שיום ה-15 הוא יום ה-8].

15 יב, יא [ולהעיר שי"א מורה על מספר שלמעלה מהשלמות והטבע והשתל'].

"תקות" חוט השני¹⁶

סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע ולתאריך.

- א. דרגת ה"נחלה" - עתיק, פנימיות הכתר. וכן ביום השמיני דפרשת שמיני - ספירת הכתר שלמעלה מ-7 הספירות, החת"ת דיום הסיום.
- ב. שמיני - למעלה מהטבע וסדר ההשתלשלות וכן דרגת ה"נחלה".
- ג. י"ג ניסן - התחלת הנשיאות דאדמו"ר מהר"ש - לכתחילה אריבער! וכן שמיני ודרגת "נחלה".
- ד. ביום השמיני התחלה העבודה והשראת השכינה במשכן דאיקרי מקדש, שורש לבית המקדש שבירושלים, שנקראת "נחלה".
- ה. יציאת מצרים - ע"מ להכנס ולרשת את נחלת ארץ ישראל.

* * *

ספר שופטים - א'

בעז"ה יום ג' פרשת שמיני (ב') כ"ב ניסן יום ח' - אחרון של פסח
הי' תהא שנת עליון
סיום הלכות סנהדרין והתחלת הלכות עדות

ואשיבה שופטיך כבראשונה!

א. ענין הפסח, ובפרט יום השמיני שבו, אחרון של פסח (שבו מסיימים את ה' סנהדרין) קשור גם עם הגאולה השלימה ע"י מלך המשיח, שבבואו תהיה הסנהדרין בשלימות (וכנ"ל בסיום הקודם, יום ה"אחרון" של פסח הוא יום של משיח שההפטרה בו היא על מלך המשיח, ובסיום היום טוב עושים "סעודת משיח").

והרי הלכות אלו - הלכות סנהדרין, הן ההלכות הראשונות של ספר שופטים, שהשלימות של הסנהדרין תהיה לעתיד לבוא ואז יתקיים מה שנאמר¹⁷ "ואשיבה שופטיך כבראשונה וגו'". והשורש והכוחות לגאולה מקבלים מיציאת מצרים כנאמר: "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות"¹⁸.

מקדש ישראל וזמנים

ב. ענין הסנהדרין קשור ביותר לחג הפסח; כי הוא ראש וראשון לרגלים, והמועדים והזמנים נקבעים ע"י הסנהדרין שלהם נותן ה' את הכח לקבוע חודשים ולעבר השנים, כמש"נ לפני יציאת מצרים ברי"ח ניסן על קביעת החודשים¹⁹ "החדש הזה לכם ראש חודשים", ואומרים ע"ז חז"ל²⁰ "הראהו לבנה בחידושה ואמר לו 'כזה ראה וקדש!' [מכאן שקבלת עדות

16 יהושע ב, חי. ועיין ברש"י שפירוש "תקות" - מלשון "קו וחבל" (שבו הורידה המרגלים של יהושע, ובו תלו משפחת רחב תקוותם), והרי זו מטרת חיבורנו "תקות מנחם" - להראות בעז"ה את הקו וחוט השני המקשר ומשוה התוכן הנלמד בשיעורי הרמב"ם עם תוכן הפרשה והתאריך בשנה, (ועיין מה שכתבנו בזה בהקדמה לספרנו "תקות מנחם" ח"א).

17 ישעיה א, כו.

18 מיכה ז, טו.

19 בא יב, ב.

20 מנחות כט, א. והובא בפירש"י עה"פ.

החודש וקדוש החודש - לבית דין מסורה]. וכן אומרת שם הגמ'²¹: "אין היחיד מקדש את החודש, ואפילו הוא מומחה לרבים, שהרי אין לך מומחה לרבים בישראל כמשה רבינו וקאמר ליה הקב"ה, עד דאיכא אהרן בהדך, שנאמר: 'ויאמר ה' אל משה ואל אהרן וגו' החודש הזה לכם", היינו שצריכים דווקא בית דין.

וכן אומרים ע"ז חז"ל בגמ'²²: "עדות זו תהא מסורה לכם", וכן נאמר²³ "אלה מועדי ה' אשר תקראו אותם במועדים", ואומרת ע"ז הגמ'²⁴ ש"אותם" כתוב בכתוב חסר, בלא וי', ודורשים על זה שהמשמעות "אתם!" ואומרים ע"ז: "אתם - אפילו שוגגין אתם, אפילו מוטעין אתם, אפילו מזידין", היינו שקביעת החודשים ועפ"י המועדים ע"פ הבית דין והסנהדרין (ולכן אומרים בשמו"ע ביו"ט מקדש ישראל והזמנים), כי ישראל מקדשים הזמנים ע"י הבית דין והסנהדרין, משא"כ בשבת שלא אומרים כי "שבת מקדשא וקיימא".

ומאז היו"ט הראשון חג הפסח שחגגו במצרים כבר נקבע תאריך הפסח ע"י הבית דין של אז, כשאמר ה' אל משה לפני הציווי על קרבן וחג הפסח "החודש הזה לכם ראש חודשים", ואח"כ נאמר הציווי של חג הפסח שאת זה עשו בית דין הגדול של אז (משה ואהרן) וע"פ זה נקבע חג הפסח הראשון וכן בכל שאר החגים.

הסנהדרין של מלך המשיח

ג. ספר שופטים והלכות סנהדרין שהוא ההלכה הראשונה בו התחילו בערב חג הפסח "ונעוץ תחילתן בסופן וסופן בתחילתן"²⁵, ההלכות הקשורות בהלכה הראשונה של ספר שופטים, שהיא הסך הכל והמטרה של כל ספר שופטים, שבה מדובר על הלכות מלכים ומלחמותיהם ומלך המשיח.

היינו שכל ענין ה"שופטים" מטרתו ותכליתו הוא הבית דין האחרון והכי גדול שברשות מלך המשיח, ומסיימים הלכות אלו ביום אחרון של פסח - יום המשיח.

הלכות עדות

ד. ומהלכות סנהדרין עוברים להלכות עדות, והענין הנ"ל שהסנהדרין הם שקובעים את המועדים קשור בעדות החודש שע"י העדים שראו את חידוש הלבנה קובעים הבית דין את החודש, וכנ"ל אומרים חז"ל עה"פ החודש הזה לכם: "עדות זו תהא מסורה לכם!", שע"כ נקבעים תאריכי זמני המועדים, כולל ולראשונה ר"ח ניסן וחג הפסח.

המשכן - עדות להשראת השכינה ולמחילת חטא העגל

ה. בפרשת שמיני מדובר ע"ד התחלת העבודה במשכן, "ביום השמיני", שמאז היתה שם השראת השכינה, והשראת השכינה היא עדות; וכמו שאומר רש"י עה"פ בתחילת פרשת

21 שם כה, ב.

22 ראש השנה כב, א. והובא בפירש"י עה"פ.

23 אמור כג, ה.

24 ר"ה כה, א.

25 ספר יצירה.

פקודי²⁶ שנאמר: **"משכן העדות"**, ואומר ע"ז רש"י²⁷: **"עדות לישראל** שויתר להם הקב"ה על מעשה העגל, שהרי השרה שכינתו ביניהם". וגם שם **עדות להשראת השכינה**, וכפי שנפרט בגליון הבא בע"ה.

"תקות" חוט השני²⁸

- סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע וזאת:
- א. אחרון של פסח - יום המשיח, ולעתיד לבוא יתקיים בסנהדרין של מלך המשיח "ואשיבה שופטיך כבראשונה", שלימות הסנהדרין.**
 - ב. הפסח וכל המועדים נקבעים ע"י הסנהדרין והבי"ד ע"י קביעתם את החודש כנאמר במצרים בר"ח ניסן לפני הפסח "החודש הזה לכם ראש חודשים".**
 - ג. תחילת ספר שופטים ה' סנהדרין נעוץ בסופו - ה' מלכים ומלחמותיהם ומלך המשיח - והסנהדרין של המשיח - והסיום באחש"פ - יום המשיח.**
 - ד. קביעת המועדים של הסנהדרין והבי"ד ע"פ עדות החודש - ה' עדות.**
 - ה. בפרשת שמיני, השראת השכינה ביום השמיני במשכן ששמו "משכן העדות" ועדות על השראת השכינה, ושמחל הקב"ה וויתר להם על מעשה העגל.**

ואח"כ סימן בתנועת שתי ידיו הק' לאות הסכמה שהענין "מסודר", ואז הלה החזיר לרבי את האפיקומן. ותוך זמן קצר אשתו הרתה וילדה בת, אבל לדאבונו אף פעם לא היה לו נחת ממנה בגשמיות וברוחניות. ואחרי"ז ישבו יחד זקני החסידים (ובראשם המשפיע הרב שמואל לויטין) ודברו ע"ז ובאו למסקנה; שאת הרבי לא "מכריחים", ולא לוקחים ברכה ב"כח"...

אין רע יורד מלמעלה

ב. עוד סיפר לי הנ"ל שראה בעזבונו של חותנו איגרת כ"ק אד"ש שעונה לאישה ששאלה אותו ע"כ שאומר שמכל דבר שעושה הקב"ה יש תועלת, כי אין דבר לחינם וללא תועלת, א"כ היא שואלת שאימה קיבלה "סטרוק" ואינה עצמאית כבר תקופה ארוכה, איזו תועלת יש מזה?
וע"כ עונה לה אד"ש באיגרת; עצם הדיבור שאנשים רואים את מסירותה הגדולה לאימה ולומדים ממנה עד כמה אפשר וצריך להיות הכיבוד אם, זו התועלת שיוצאת מזה.

צריך לאכול כל יום אוכל הם ומבושל

ג. הרב מינדל ע"ה סיפר לי:

בזמן מלחמת העולם השנייה, כשהי' אברך צעיר, היתה תקופה ארוכה שאשתו היתה באנגליה ולא יכלה להגיע לאמריקה, והוא חי בדירתו לבד, ופעם שאלו הרבי הרי"צ איפה אוכל כל יום "ווארעמעס" [=ארוחה חמה ומבושלת]? ור' ניסן ענה לרבי חצי תשובה בהתחמקות.
וע"כ אמר לו הרבי הקודם: "א יונגעראמאן דארף עסען יעדער טאג וארעמעס!..." [=אברך צעיר צריך לאכול כל יום ארוחה חמה ומבושלת!...] .

אצל רבי אין הסכמה בדיעבד

ד. אצל הרבי הקודם א' שאל אותו להסכמה לשידוך מסויים, והרבי הקודם לא הסכים, והוא בכל זאת רצה את השידוך ובכל זאת הרבי לא הסכים, עד ששאל כמה וכמה פעמים, ולבסוף קיבל את הסכמת הרבי והתחתן איתה. ובמהלך השנים ראה עד כמה שאינה מתאימה לו וסבל מאוד ממנה, וכבר ה' אחרי ההסתלקות של הרבי הקודם, והוא פנה לאד"ש וכתב שמכיוון שמלכתחילה הרבי הרי"צ לא הסכים לשידוך, והסכים לזאת רק אחרי שביקש כמה וכמה פעמים, וכאלו "אילץ" אותו להסכים, ומכיוון שרואה עד כמה אינה מתאימה וסובל ממנה, ומבין למה הרבי לא הסכים לשידוך, וההסכמה היתה "מאולצת", וע"כ מבקש את הסכמת אד"ש לגרשה כי בעצם הרבי הקודם לא רצה השידוך ונתן רק הסכמה מאולצת.
וע"כ ענה לו אד"ש שאצל רבי לא שייך לומר שנאלץ ו"הוכרח" להסכים בדיעבד, ואם נתן את הסכמתו ממילא זהו השידוך שלו ועם זה צריך לחיות, ולא שייך לומר שהרבי ה' מוכרח, וע"כ אד"ש בשום אופן לא הסכים לגירושין, והורה לו להמשיך הנישואין.

לא לוקחים מרבי ברכה ב"כח"

סיפר לי הרה"ת שלום דובער שיחי' שפירא שסיפר לו חותנו הרב ניסן ע"ה ד"ר מינדל שהי' מזכיר של הרבי הקודם ושל אד"ש מה"מ;
א. פעם בזמן הסדר של הרבי הקודם (וכידוע שכרגיל ישבו איתו בביתו בסדר ובסעודות יום טוב כמנין זקנים) שאין להם כאן משפחה, וכן הי' אצל אד"ש בבית הרבי הקודם (עד שנת תשל"א), כל זמן שהרבנית של הרבי הקודם היתה עדיין חיה)) ופעם הגיע ל"סדר" יהודי חרדי מקורב מליובאוויטש ואחרי שהרבי הקודם עשה ה"חיץ" והניח את המצה ל"אפיקומן" בצד, ניגש אותו יהודי ו"לקח" את האפיקומן, לתדהמת והשתוממות כל הנוכחים שלא יכלו "לא לצו" להחזירה.
וכשהגיע האדמו"ר הקודם ל"צפון", ורצה לקחת האפיקומן שלו, נדהם שהמצה לא נמצאת, מיד ניגש היהודי הנ"ל לרבי ואמר לו שהוא מחזיק האפיקומן, ומכיוון שהרבה שנים לאחר חתונתו ועדיין אין להם ילדים, הוא מוכן להחזיר האפיקומן אם יקבל מהרבי ברכה ע"ז.
הרבי מלמל לו כמה מילים (כנראה הברכה שהלה ביקש וכידוע היה קשה להבין את הרבי הקודם), אבל אותו היהודי אמר לרבי שהוא רוצה ממנו דווקא הבטחה לזרע חייא וקיימא, ורק בתנאי הזה הוא מוכן להחזיר האפיקומן.
הרבי הרי"צ שם את ידו על מצחו ותפס את גבת עינו והתבונן כך זמן מה,

לזכות

הרה"ת שלום מרדכי הלוי בן רבקה שיחיו לשחרור מלא וביטול כל הגזרות ויציאה מן המיצר אל המרחב לחירות אמיתית וחיים מאושרים בגשמיות וברוחניות מיד ממש.

(דברים שנאמרו בסעודת סימי הרמב"ם בביהכ"ס וביהמ"ד ליובאוויטש - 770 - בית משיח)

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

26 לח, כא.

27 מתנחומא אות ה'. ושמות רבה נא, ג. וילקוט שמעוני תיד.

28 יהושע ב, חי. ועיין ברש"י שפירוש "תקות" - מלשון "קו וחבל" (שבו הורידה המרגלים של יהושע, ובו תלו משפחת רחב תקוותם), והרי זו מטרת חיבורנו "תקות מנחם" - להראות בעז"ה את הקו וחוט השני המקשר ומשוה התוכן הנלמד בשיעורי הרמב"ם עם תוכן הפרשה והתאריך בשנה, (ועיין מה שכתבנו בזה בהקדמה לספרנו "תקות מנחם" ח"א).